

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	7
-------------	---

BİRİNCİ KISIM

Çocukların Bakımı ve Beslenmesi

1. Uyku Zamanı: Bebeklerimizi Yanımızda mı Tutmalı, Yoksa Onlara Özel Alan mı Oluşturmalıyız?	21
2. Al, Al, Bebeğim: Neden Bir Yığın İvir Zıvırın İçinde Boğuluyoruz?	47
3. Küresel Beslenme Kuralları: Diğer Ülkelerdeki Ebeveynler Çocuklarına Nasıl Yemeyi Öğretiyor?	69

İKİNCİ KISIM

Çocukların Yetiştirilmesi

4. İyi Hissetmek: Özsaygı Zararlı Olabilir mi?	105
5. Aşırı Koruyucu Ebeveynlik: Özdenetimi Nasıl Geliştirebiliriz?	135
6. Hoş Vakit Geçirmek: Plansız Oyunun Değeri	163

ÜÇÜNCÜ KISIM

Çocukların Eğitimi

7. Fazla Baskı mı? Asya'da Eğitim	193
8. Her Çocuk Önemlidir: Yüksek Başarı, Finlandiya Yöntemi	221

DÖRDÜNCÜ KISIM

Çocukların Karakteri

9. Nezaketi Beslemek: Özen Gösteren Çocuklar Yetiştirme Konusunda Kültürel Farklılıklar	243
10. Sorumluluk Vermek: Acizlik Tuzağından Sakınmak ..	268
SONUÇ: Bir Çocuk Yetiştirmek İçin Bütün Bir Köy Seferber Olmalıdır.....	301
TEŞEKKÜR.....	313
NOTLAR	317
YAZARIN YARARLANDIĞI KAYNAKLAR	321
YAZAR HAKKINDA	326

GİRİŞ

Hepimiz çocuklarımız için en iyisini isteriz ama bu ne anlama geliyor? Harvard Üniversitesi'nde seçkin bir antropolog olan Robert LeVine, dünyanın her yerindeki ebeveynlerin çocuklarını yetiştirirken üç ortak hedefi olduğunu söylüyor. Birincisi, çocuklarının hayatta kalması ve sağlıklı olmasıdır. Ebeveynler her şeyden önce çocuklarının hayatta kalmasını ister. Çocuklarının bebeklik döneminden sonra en temel ihtiyaçlarını karşılayabileceklerinden az çok emin olabilecekleri toplumlarda yaşayanlar için ikinci evrensel hedef ise büyüdüklerinde ekonomik açıdan ayakta kalmaları için gerekli temel becerilere sahip olmalarıdır. Ve son hedef de çocuğun potansiyelini en yüksek düzeye çıkarmaktır; önemli kabul edilen kültürel değerlere sahip, yaşadığı toplumda başarılı, sosyal yönden yeterli olmasıdır, yani nihai amaç *sağlıklı gelişip sosyal ve kültürel olarak da serpilecek bir çocuktur.*

Ben bir çocuğum olup olmayacağını bilmiyordum. Hamile kalmam kolay olmadı ve ilk çocuğumuza gebe kalmadan önce kocam David'le birlikte kısırlığın acısını çektik. Ama her zaman çocukları sevdim ve anne olabileceğim günün özlemi içindeydim. Sonunda hamile kaldığımda hayati bir sorunla karşı karşıya geldim: yedinci ayımda o kadar çok kanamam oldu ki doktorlar gebeliğimin tehlikede olduğunu söyledi. Ancak Benjamin doğdu ve onu güven içinde kollarımın arasına aldığımda, iri kahverengi gözlerine, karman çorman siyah saçlarına ve yüzündeki şaşkın ifade içimdeki koruyuculuk ortaya çıktı. Ve böylece nasıl bir ebeveyn olacağımı ve nasıl sadece hayatta kalmayacak aynı zamanda gelişip serpilecek bir çocuk yetiştirebileceğimi düşünmeye başladım.

Ebeveynlerim ben 1968'de doğduktan çok kısa süre sonra Güney Kore'den Amerika'ya göç etmiş. 1970'lerde Pennsylvania'da küçük bir kasabada geçirdiğim çocukluğumda her gün iki kültür arasında kaldım. Bazı bakımlardan ebeveynlerimiz bizi fazlasıyla Kore tarzında yetiştirmişti. Örneğin, akşam yemeğinde masada çubuk kullanıyorduk; kimchi, deniz yosunu ve pirinç evimizde temel yiyeceklerdi. Bana yetişkinleri ilk isimleriyle çağırmamam ve yaşlı akrabalarımıza saygılı davranmam öğretildi. Evimizde eğitime büyük değer veriliyor ve bizden ev ödevlerimizi zamanında yapmamız, her zaman yüksek notlar almamız bekleniyordu. Bu bazen üstümüzde çok baskı yaratıyordu. Aynı zamanda ebeveynlerimiz anlayışlı, geniş bir bakış açısına da sahipti; Cadılar Bayramı kostümlerimizi hazırlamak olsun, bir derede toprağı yıkayarak altın çıkarma oyunu oynamak veya arkadaşlarımızla saatlerce film izlemek ya da istediğimizi yiyip içmek olsun, erkek kardeşlerimle benim canımızın istediğini yapmamız konusunda rahat ve teşvik ediciydiler. Dönüp çocukluğuma baktığımda, ebeveynlerimin zamanımızı nasıl değerlendirdiğimiz ve hayatımızın nereye doğru gittiği konusunu -özellikle bizim o küçük Amerikan kasabasındaki çocukluğumuz onlarınkinden çok farklı olduğu için- o kadar az sorgulamış olmasına şaşırıyorum.

Onların da çocuklarının bu yeni toplumda gelişip başarılı olmasını isteyen pek çok göçmen aile gibi, kendi kaygıları vardı. Babamla annemin seslerini alçaltarak gerçekten iyi bir eğitim alıp almadığımızı konuştuklarını ve yabancı bir okul sisteminde yollarını bulmaya çalışırken, çocuklarının gittiği okullar konusunda birbirlerine sorular sordukları diğer Koreli göçmen ailelerle bir araya geldikleri toplantıları hatırlıyorum. Bazen farklılıklarımız, okuldaki pek az Asyalı-Amerikalı öğrenciden biri olmanın verdiği sıkılganlığımı artırıyordu. Fakat benim kuşağımdaki pek çok Amerikalı ebeveyn gibi, ben de geriye dönüp baktığımda, hayretle o zamanlarda bugün gerçekten kaybolmuş gibi görünen bir özgürlük ve kabullenme

olduğunu görüyorum. Ebeveynlerimiz bize her zaman yüksek beklentilere sahip olmanın önemini aktarsa da deney yapmamız, oynamamız ve sadece neyse o *olmamız* için çok zaman ve alan tanıdılar. Her zaman bizim için ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlardı. Gelişme potansiyelimize inanıyorlardı. Doğrusu şu ki, sürekli bizi şekillendirmeye ve değiştirmeye çalışmıyorlardı.

Yirmili yaşlarımda, önce Japonca öğrenmek, sonra da Doğu Asya tarihi konusunda bir doktora çalışması için araştırma yapmak amacıyla bir süre Japonya’da yaşadım. Dağlık ve kırsal bir bölgedeki ücra bir köyde, benim gibi Japonya’ya dil öğrenmeye gelmiş bir öğrenci olan David’le tanıştım. David ve ben ABD’ye dönüp evlenmeye karar verdiğimizde, eninde sonunda bir gün Japonya’ya döneceğimizi ve hatta çocuklarımızı orada büyüteceğimizi de biliyorduk. Ancak çocuklarımız nerede büyürse büyüsün Amerika’yı sevdiğimi biliyordum. Ve benim Kore-Amerikan yetiştirilme tarzım ile Yahudi-Amerikalı kocamın yetiştirilme tarzının aile hayatımızı büyük ölçüde şekillendireceğini de biliyordum.

Şimdi dört çocuğumuz olduktan sonra, bir zamanlar anne olma şansını bulup bulamayacağım konusunda kaygı ve merak içinde olduğum zamanlar bana inanılmaz geliyor. Fakat çocuk sahibi olmak beni alçakgönüllü yaptı; ebeveynlerin vermesi gereken ne kadar çok karar olduğu, ebeveynliğin bazen ne kadar zor olabileceği ve çocuklarım konusunda doğru seçimleri yapıp yapmadığım, onlara doğru davranıp davranmadığım gibi konularda bazen ne kadar kararsız kaldığımı gördüm.

Tabii, çocuklarım doğmadan önce pek çok hususta emindim: abur cubur yemeyeceklerdi, televizyonda şiddet içerikli programlar izlemeyeceklerdi. Eğer çocuklarım huzurlu bir şekilde yetişirse, hiçbir zaman silahlara veya savaşa ilgi duymayacaklardı. Onlara ilgi ve şefkat gösterecek, duygularına karşı dikkatli olacaktım. Onlara güvenli bir üs sağlayan kabullenici, koruyucu bir ebeveyn olacaktım.

Benjamin beş, küçük erkek kardeşi Daniel de üç yaşına geldiğinde Tokyo'ya taşındık. O sırada beş yıldır anneydim; en iyi şekilde ebeveynlik ettiğimden (veya en azından etmeye çalıştığım) -ABD'de öğrendiğim gibi- emindim ve ailemiz genişledikçe (iki kızımız Mia ve Anna Japonya'da doğdu) her şeyi doğru yaptığımı hissetmeye devam ettim. Bana çocuklarımızın ihtiyaçlarına öncelik vermenin, onlara pek çok seçenek sunmanın, kendilerine güvenmelerini sağlamak için onları övmenin önemli olduğu öğretilmişti. Benim gibi, tanıdığım Amerikalı aileler de çocuklarını risklerden uzak tutmaya ve onlarla oynayarak "hoş vakit" geçirmeye çalışıyorlardı (oynamadıkları zaman kendilerini suçlu hissediyorlardı). Amerikalı arkadaşlarım ve ben, küçük çocuklarımızın gelişimine destek olmak için doğru dersleri, oyuncakları ve kitapları arayıp buluyor, arkadaşlarıyla ilişkilerini ve anlaşmazlıklarını idare etmeye çalışıyor, öğretmenleri ve koçlarıyla birlikte onlara arka çıkıyor ve boş zaman faaliyetleri konusunda yol gösteriyorduk. Kendimizi elimizden geldiğince iyi bir ebeveyn olmaya adanmıştık.

Ama çocuklarım Japon okullarına gidince ve biz Japon aileleriyle birlikte zaman geçirdikçe, bizim çocuklarımız kadar ve bazen daha da fazla gelişip başarılı olan, çok farklı şekilde yetiştirilmiş çocuklar görmeye başladık. Japonya'daki anneler çocuklarımızın şeker yemesi konusunda ne kadar huzursuz olduğumu görünce şaşkırdılar ve onların televizyonda izleyebilecekleri programları nasıl denetlediğimi, davranışlarını nasıl kontrol etmeye çalıştığımı görünce ürkütdüler. Japon arkadaşlarım, benim tersine, çocuklarını diğer çocuklarla ilişkilerindeki sorunları çözmesi konusunda kendi haline bırakıyorlardı. Onların davranışlarını yakından izlemiyor veya küçük çocuklarına fırsat verip vermedikleri konusunda pek endişelenmiyorlardı. Fakat bu Japon anneler ne kadar rahat görünse de çocuklarının bu denli olgun ve uyumlu, bu denli becerikli ve hoş olması beni hep şaşırtıyordu. Bu çocuklar,

tanıdığım Amerikalı ebeveynlerin hem fazla hoşgörülü hem fazla sert olarak görebileceği biçimde yetiştiriliyordu ve yine de açıkça başarılı şekilde gelişıyorlardı.

İşte o dönemde beni kökten değiştirecek bir şeyi anladım: tamamen ve evrensel olarak doğru kabul ettiğim ebeveynlikle ilgili varsayımlar aslında kültürel bir temele dayanıyordu. Japon anne babaların iyi ebeveynlik konusunda kendilerine ait -çoğunlukla şaşkırtıcı biçimde bizimkinden farklı- görüşleri vardı. Hatta bunlar bazen tümüyle bizimkine ters oluyordu.

Ben Amerikan yönteminin en iyisi olduğunu, tüm çocukları büyütmek için en aydın ve ilerici yöntem olduğunu düşünmüş olsam da bunun tümüyle, her yönüyle doğru olmadığını gördüm. Bizim yöntemimiz bizim görüş açımızdan en iyisiydi; çünkü bize bunun pek çok Amerikalı ebeveyn için önemli olan şeylerin (mutlu, başarılı, yaratıcı, kendini ifade eden, eşsiz çocuklar yetiştirmek) ve kabul ettiğimiz değerlerin (fırsat eşitliği, maddi başarı) nasıl kazanılacağıyla ilgili olduğu öğretildi. Bizim kuşağımızın ebeveynliğe taşıdığı tarih ve yük nedeniyle, bugün çocuk yetiştirme yöntemlerinin çoğunu; çocukların görüldüğü ama duyulmadığı ve duygularının ve haklarının yetişkinlerinki kadar önemli görülmediği bir çağa verilen anlaşılır bir tepki oluşturmaktadır.

Elbette tüm aileler farklıdır ve bu hatırı sayılır çeşitliliğin; sınıfın, bölgenin ve dinin veya etnik arka planın ebeveynlik tarzlarını da etkilediğini belirtmek ve kabul etmek gerçekten önemlidir. ABD’de pek çok farklı çocukluk vardır¹. Fakat ben- ce, özellikle çocukları üniversiteye gidecek tipik orta sınıf veya varlıklı bir aile için “iyi ebeveynliği” nelerin oluşturduğuna dair belirli bir Amerikan senaryosu vardır ve ben bu kitapta çoğunlukla bu senaryodan söz ederken aynı zamanda onunla karşılaştırmalar ve kıyaslamalar yapmaya çalışacağım.

Bu senaryo, dışarıdan bakmadığımız sürece, genellikle bizim için görünmezdir. Bana olan da buydu: Japonya’ya gittiğimizde davranışlarımızın (ki çoğu Amerikan şehrinde ve

oyun bahçesinde gayet uyumlu görülürdü) ne kadar ürkütücü göründüğünü fark edene kadar, bizim kültürümüzde “iyi ebeveynliğin” özellikleri olan korumacılığı ve nasıl ve ne ölçüde çocuklara karışıldığını ve gelişmelerine odaklanıldığını pek görememiştim. Ebeveynler, neden oyun alanında çocuklarımı takip ettiğimi, neden onlarla duyguları hakkında o kadar çok konuştuğumu, o kadar çok seçenek verdiğimi, o kadar çok pazarlığa göz yumduğumu ve neden onları anaokulundan önce yaz kampına göndermeye karşı olduğumu merak ediyordu.

Amerika’ya döndüğümde, farklı bir insan ve farklı bir ebeveyndim. Bir alışveriş merkezinde yürüme çağındaki çocuğu, atlıkarıncaya bindikten sonra “Aferin sana!” diyen bir baba gördüğümde afallamıştım. Ona göre bu tavrı anormal değildi ve bunu yaparken kendini rahat hissetmesinin nedeni buydu. Bana göre ise bu aşırı övgü uygunsuzdu (gerçi bunun nereden kaynaklandığını anlıyordum ve birkaç yıl önce olsa bunun lafını bile etmezdim). Ona farklı bir kültürel mercekten, yurtdışında ebeveynlik ederken kazandığım bir mercekten bakıyordum.

Çocuklarımı ABD’de yetiştirdiğim için kendimi talihli hissediyorum. Bu kitap için araştırma yaptığım iki yıl ve bu konuları düşündüğüm son on yılda, günümüzde Amerika’da çocuk yetiştirmenin eşsiz ve olumlu yanlarını takdir etmeye başladım: çeşitlilik konusundaki farkındalığımızı, çocuklarımıza hoşgörü ve bir sosyal adalet tutkusu aşılama çabamızı (ki bunda bence başka hiçbir yerde görmediğim kadar başarılı oluyoruz) ve çocuklarımızda yeniliğe açık bir “yapabilirim” tavrı geliştirme şeklimizi... Çocuklarımızın böyle eşsiz bireyler oldukları için saygı ve değer gördüklerini hissetmelerini sağlamanın ne kadar önemli olduğunu biliyoruz ve onlarla, -kültürümüzün bizi teşvik ettiği gibi- yakın ve sıcak ilişkiler kurmaya değer veriyoruz. Yaratıcılığa, bağımsızlığa ve bireyselliğe değer veriyoruz; anlamlı ve başarılı yetişkinlik hayat-

larının becerikli mimarları olmalarını umduğumuz çocuklar yetiştirmek için gayet iyi niteliklerdir bunlar.

Aynı zamanda günümüzde ABD'deki ebeveynler her zamankinden daha güvensizler; çocuklarımıza doğru davranış davranmadığımız konusunda güvensiziz ve bundan daha iyisini nasıl yapabileceğimizi anlamaya çalışıyoruz. Amerikalı çocukların sıkıntı içinde olduğuna dair pek çok gösterge var: dünyada çocuk obezitesi oranının en yüksek olduğu ülkelerden biriyiz, dört Amerikalı çocuktan biri ilaç kullanıyor ve Amerikalı çocuklar psikotrop ilaç kullanmaya bazı Avrupalı çocuklardan üç kat daha meyilli. Çocuklarımız standart testlerde diğer pek çok ülkelerdeki akranlarından daha az puan alıyor ve empatileri ve yaratıcılıkları bile düşüyor. Çocuklarımız bocalayıp zor bir ekonomik ortamda bir yere gelmekte zorlandığı, refah bakımından diğer ülkelerdeki akranlarının gerisinde kaldığı zaman daha telaşlanıyoruz. Endişeli davul sesleri ebeveynlik sevincimizi gölgeliyor. Amerikan aileleri konusunda yakın zamanda yapılan büyük bir çalışmaya göre, Amerikalı ebeveynlerin karşı karşıya olduğu belli başlı zorluklardan biri, çocuklarının ne kadar tehlikeye açık olduğunun farkında olmalarıdır; bu da günümüz ebeveynlerini önceki kuşaklardan çok daha endişeli kılan bir farkındalıktır. Ebeveyn olarak çocuklarımıza dikkate değer ve daha önce görülmemiş ölçüde yatırım yapmamıza rağmen, yine de bunun yeterli olmadığını düşünerek kaygılanırız. Çoğunlukla zamanları çok dolu ve çok stresli olan çocuklarımız, nispeten olgun çağlarda bile, inisiyatif ve kendine güvenden yoksun gibi görünüyorlar. Ebeveynler de sıkıntı çekiyor: Doğru bir şekilde ebeveynlik yapma konusundaki inançlarımızın, gittikçe artan depresyon ve stresle ilişkisi var. Bu bağlamda diğer ülkeleri idealize etmek (Pamela Druckerman'ın Fransa'da ebeveynliğin ne kadar fevkalade rahat olduğunu anlatan *Bringing Up Bébé* adlı kitabı bunun iyi bir örneğidir) veya nostaljik şekilde geriye bakıp her şeyin "eskiden" ne kadar iyi olduğunu düşünmek kolaydır.

Fransız ebeveynler fevkalade değildir. Ne Japonya'daki ne de başka bir yerdeki çocukluk mükemmeldir. Sadece o da değil, kültürler karmaşıktır, dinamiktir ve sürekli gelişir. Fakat yurtdışında yaşamak, çocuklarımıza memleketinde kazanamayacağı beklenmedik faydalar sağlamıştı. Bunu fark ettiğimde kendime şunu sormaya başladım: diğer kültürlerin ve ülkelerin çocukluk konusunda da “doğru” olabilecek uygulamaları var mı? Diğer ülkelerdeki ebeveynlerin anlayışları, gelişip başarılı çocuklar yetiştirmelerine yardımcı oluyor mu? Kültür (toplumun bekledikleri) ile biyoloji (çocukların başarılı olma potansiyeli) arasında, diğer ülkelerin bizim de öğrenebileceğimiz yöntemlerle bulunduğu etkili bir yaklaşım var mı? Başka kültürlerdeki çocuk yetiştirme yöntemleri ABD’de çocukluk döneminin önemli ve olumlu yönlerini -bizim bu kadar iyi yaptığımız şeyleri- geliştirmemizi sağlayabilir mi?

Bu kitap benim bu soruların yanıtlarını arayışımı ilgilidir. Beş yıl yurtdışında kaldıktan sonra 2010’da dört çocuğumuzla birlikte Japonya’dan ayrılıp Amerika’daki hayatımıza dönme-ye hazırlanırken, diğer ülkelerdeki ebeveynlerin hikâyelerini öğrenmek için harekete geçtim. Diğer kültürlerdeki ebeveynlerin bilgeliği hakkında daha çok şey öğrenip kendi bilgeliğimizle harmanlamak istiyordum. Tüm dünyadaki ebeveynlik normlarına bakarken, çoğunlukla çocukların refahının genellikle yüksek olduğu (UNICEF Çocuk Hakları Sözleşmesi gibi, uluslararası kabul gören göstergelere göre) veya çocuk yetiştirme yöntemlerinden eşsiz ve önemli dersler öğreneceğimiz ülkelere odaklandım.

Böylece izleyen yıl içinde Finlandiya, Çin, Güney Kore, Almanya ve Japonya’ya gittim. ABD’de yaşayan on iki farklı ülkeye mensup yabancı ebeveynlerle tanıştım, Yunan Christa gibi. Christa bana, önceden haber vermeden veya çocukların oynaması için ön ayarlamalar yapmadan, beş yaşındaki ikizleriyle birlikte memleketinde ailesi veya arkadaşlarıyla geçirdikleri yazları anlattı. Bu tatillerde çocuklar deniz kıyısında

özgürce oynar veya kocaman makaslarla üzüm budarken, ebeveynleri de her şeyi kontrol etmeye çalışmıyor ve bir iki sıyrığı ve şişliğı çocukluğun olağan ve sağlıklı bir parçası sayarak görmezden geliyor (veya hatta övüyor) ve çocuklarını bağirlarına basıp kucaklayarak büyütüyorlardı.

Dünyanın her yerinden küçük çocukları, okul çağındaki çocukları, ergenleri ve üniversite öğrencilerini ve ebeveynleri gözlemleyerek konuştum ve Amerika'daki ebeveynliğin işe yarayan ve yaramayan yönleri konusunda, bu ülkedeki en yenilikçi ve ileri görüşlü öğretmenler ve araştırmacılarla -psikologlar, eğitimciler, antropologlar ve sosyologlarla- görüştüm. Dünyanın değişik yerlerindeki ebeveynlerin çocuklarından beklentilerinin -ne giyecekleri, nasıl ve ne yemeleri veya nasıl davranmaları gerektiğı gibi- ne kadar farklı olabildiğini ve bu küçük ve görünüşe göre birbiriyle ilgisiz düşüncelerin aslında çocuk yetiştirme konusunda tutarlı bir görüşü yansıttığını görünce çok şaşırdım. Gece ve gündüz sürekli bir yetişkinin dizinin dibinde olan bebekler ve yeni yürümeye başlayan çocuklar büyüyünce şaşırtıcı şekilde özgüvenli bireyler oluyordu. Çocuklar kişisel ihtiyaçları acilen karşılanması gereken bireylerden ziyade, bir topluluğun parçası olarak görüldüğünde, kendini daha mutlu, güvende ve oraya ait hissediyor gibi görünüyordu. İsteyebileceğı her şeye sahip olan bazı çocuklar, içinde yaşadığı maddi bolluğa rağmen kendini soyutlanmış hissediyor veya başka sıkıntılar yaşıyordu.

Bu kadar çok İskandinav'ın çocuklarının dışarıda uyuması gerektiğine inanmasının (çünkü temiz havanın, mümkün olduğunca evin dışında olmanın onlar için iyi olduğuna inanıyorlar), Fransız ebeveynlerin yürümeye başlamış çocuklarına, masaya oturup kibarca yemeyi öğretmesinin (çünkü mümkün olduğunca erken yaşta damak tatlarının gelişmesini istiyorlar) ve Amerikalı çocuk doktorlarının, ebeveynlere bir bebeğin uyuması için en iyi yerin çocuk karyolası olduğunu (çünkü sadece bunun en güvenli yer olduğuna değil, çocuğun

bağımsızlığı için elzem olduğuna da inanıyorlar) ve ebeveynlerin küçük çocuklarına yüksek sesle kitap okumasını (bilişsel ve sözel becerilerini bilemek için) tavsiye etmesinin nedenlerini öğrendim.

En ilginç ve aydınlatıcı anlar, ebeveynlere anlayamayacakları kadar deneyimlerinin veya kültürel normlarının çok dışında sorular sorduğumda yaşandı. Bir Alman anne çocuklarının hemen hiç evin dışında oynayacak zamanı olmamasından yakınıyordu. Sonra çocuklarının aslında her gün dışarıda iki saat oynadığı ortaya çıktı ki, bu Amerikalı akranlarının on yedi katıydı ama onun Alman görüş açısına göre, bu hiç de yeterli değildi. Bir keresinde bir Türk anneye, ülkesinde bebeklerin ne kadar süre ağlamasına izin verdiklerini sordum ve bana şaşkın halde baktı; çünkü ona göre, bebek her zaman kucağa alınıp rahatlatılmalıydı. Japon ebeveynler çocuklarımla ne kadar arkadaş gibi olduğumu söylediğinde, bunun bir iltifat olmadığını anlamam zaman aldı; onlara göre bu, bir arkadaş olmakla (Japonya'da iyi bir ebeveynin rolü bu değildi) çocuğunun çıkarlarını kalbinde taşıyan bir rehber arasındaki sınırı bulanıklaştırıyordu.

Her karşılaşma son şeklini henüz çıkartamadığım bir bulmacanın bir parçasını keşfetmek gibiydi. Fakat zaman geçtikçe, diğer ülkelerin ABD'de bizim sahip olmadığımız nelere sahip olduğunu anlamaya yaklaştığımı gördüm.

Ne kadar çok ebeveyn, öğretmen ve araştırmacıyla -çocuk yetiştirmenin şartlarını yakından bilen insanlarla- konuşsam noktaları birleştirmek o kadar kolay oldu. ABD'dekilerin tersine, başka ülkelerdeki ebeveynler, biz Amerikalıların rolümüz hakkında kafamızın karışmasına yol açan çok fazla seçenekle karşı karşıya kaldığımız yerlerde kendilerine güveniyordu. Çağdaş ebeveynlik yöntemlerimizin çoğunun arkasındaki tarihi öğrendikçe, belki de biz Amerikalıların aydın ve modern olduğunu düşündüğümüz, bize seçenekler sunan yöntemlerin yanı sıra, akıllıca seçim yaptığımız sürece, çocuklarımızın nasıl bir hayatı olacağını kontrol edebileceğimize dair

hatalı (baskı yaratan) inancın da bedelini ödeyip ödemediğimizi merak ettim.

Çeşitli alanlarda uzman bilim insanları güçlü, şefkatli, yeterli çocuklar yetiştirmenin anahtarlarının en basit yöntemlerde bulunabileceğini keşfediyor. Bu, çoğunlukla ebeveynlerin daha az şey yapması anlamına gelir. Örneğin, bu, arkadaşlarıyla bir yetişkinin çözmesine yardım etmeyeceği anlaşmazlıklar yaşayacağı anlamına gelse de çocukların yetişkinlerin gözlelerinden uzakta oynamasına fırsat vermeyi gerektirir. Bazen de daha çok şey yapmak anlamına gelebilir, örneğin kendilerine ihtiyaç duyulduğunu ve yeterli olduklarını hissetmeleri için her gün düzenli olarak bazı işler yapmalarını talep etmek gibi.

Çocuklarımızı sıkıntıdan korumak, onlar için en iyisini yapmakla aynı şey değildir. Diğer ülkelerdeki pek çok ebeveyn, okuldaki başarılarına destek olmak kadar, bir çocuğun karakterini geliştirmenin de ebeveynin rolü olduğuna kuvvetle inanıyor. Japonya, İsveç ve Fransa gibi ülkelerde ebeveynler bana üstüne basarak, çocukları yetiştirirken en önemli görevlerinin, onlara birbirlerini önemsemeyi, ailenin şefkatli ve dikkatli üyeleri olmayı ve aynı zamanda toplumun da ihtiyaçlarını düşünmeyi öğretmek olduğunu söyledi. ABD'ye ve kendi aileme baktığımda, biz de bunlara dikkat etsek de çocuklarımızı, kendilerinin ve toplumun mutluluğu pahasına, eşsiz ve başarılı, kendini ifade eden bireyler olmaları için çok fazla teşvik ettiğimizi fark ettim.

Çoğumuz için ebeveynlik, özellikle bizler -toplum değil, diğer ebeveynler, arkadaşlar, aile veya öğretmenler değil, sadece ebeveynler- çocuklarımızın tüm hayatından kendimizi bu denli sorumlu hissettiğimiz için, bireysel bir deneyim haline aldı. Nasıl bir ebeveyn olduğumuz (veya çocuğumuzun nasıl bir çocuk olduğu) nasıl bir insan olduğumuzu belirliyor. Amerikalı ebeveynlerin böyle bir kimlik krizi yaşamalarına ve çoğu zaman yargılanmalarına ve kendilerini yetersiz hissetmelerine şaşmamak gerek.

Pek çok ebeveynlik yönteminin sadece kültüre değil, aynı zamanda kültürün bireyselliği ya da topluluğun kaynaşmasını teşvik etmek arasında, hangi noktada yer aldığına da dayandığını anlamaya başladım. En başarılı ebeveynlik yöntemleri, kendi içinde tutarlı, başkalarının desteklenen ve pekiştirilen ve aynı zamanda arkalarında bir inanç sistemi olanlardır. Eğer çocukları büyütme tek bir ebeveyne veya aileye kalmaz ve herkesin paylaştığı bir topluluk görevi olarak düşünülürse, ebeveynlik çok daha kolaydır.

Neyi, neden yaptığımızı görmenin en aydınlatıcı ve alçakgönüllü yolu kendimize başka bir kültürün gözünden bakmaktır. Bu kitap neden bu şekilde ebeveynlik yaptığımıza, diğer ülkelerdeki ebeveynlerin ne yaptığını bakıyor. Ve ortak bilgeliliğimizin, becerikli ve yeterli çocuklar yetiştirme konusunda hepimize neler öğretebileceğine bakmak için Amerika'daki ve tüm dünyadaki ebeveynlik yöntemlerini inceliyor.